

Arrest

nr. 116 888 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERGAUWEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat geen geloof wordt gehecht aan de valse moordzaak waarvan hij werd beschuldigd. Dit besluit steunt in zonderheid op de vaststellingen dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de documenten, (ii) hij met zijn paspoort en visum onder zijn eigen identiteitsgegevens zijn land van herkomst heeft verlaten, en (iii) geen geloof kan gehecht worden aan zijn voorgehouden politiek profiel en engagement.

1.2. In de mate verzoeker in een eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht aanvoert als beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, omdat in het dossier van het CGVS staat te lezen dat 'omwille van technische problemen het verslag van verhoor 1 verloren is gegaan', gaat hij eraan voorbij dat het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De asielaanvraag van verzoeker werd op individuele wijze behandeld door rekening te houden met zijn verklaringen afgelegd tijdens een gehoor waar hij zijn vrees voor vervolging of ernstige schade kon toelichten, bijgestaan door een tolk.

1.3. De Raad stelt voorts vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing, doch laat na deze te ontkrachten met valabele argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Immers, en daargelaten de precieze discussie over de vertrekdatum uit Bangladesh, wordt verzoekers voorgehouden relaas en de vervolgingsfeiten in ernstige mate ondermijnt door de niet-betwiste vaststelling dat verzoeker met zijn paspoort en visum onder zijn eigen identiteitsgegevens zijn land van herkomst heeft verlaten.

Verzoeker beweerde tijdens zijn gehoor dat hij in december 2010 tot de doodstraf is veroordeeld en dat zijn advocaat daar begin 2011 tegen in beroep is gegaan. Uit de juridische stukken die verzoeker voorlegde, bleek echter dat er in december 2010 enkel een aanklacht werd opgemaakt. Anders dan verzoeker beweerde, bevatten de juridische stukken ook geen vonnis. Bovendien legde verzoeker ook geen stukken neer die zijn beroep tegen het vonnis aantoonen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat van een normaal, zorgvuldig persoon niet kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de opbouw van juridische documenten en van procedures. Van verzoeker mag echter wel degelijk worden verwacht dat hij weet of hij tot de dood is veroordeeld dan wel of er tegen hem enkel een aanklacht loopt.

Bovendien wordt de authenticiteit van de juridische documenten niet alleen in vraag gesteld omdat in Bangladesh veel vervalste documenten voorkomen doch tevens omdat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat op de laatste pagina van de juridische stukken drie zegels en parafen horen te staan van de typist, de comparatist en de chieft assistant, wat in casu niet het geval is.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 november 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij vooreerst naar haar verzoekschrift. Zij licht toe dat de tegenstrijdigheden in het verzoekschrift wel degelijk werden weerlegd en dat zij wel documenten heeft ingediend om haar relaas te ondersteunen. Zij wijst erop dat het contact met haar land van herkomst zeer moeilijk is en beklaagt zich nog over het feit dat de eerste verklaringen verloren zijn en de bestreden beslissing noodgedwongen enkel steunt op de verklaringen van haar tweede gehoor, veel later afgenomen.

1.4.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de Raad in zijn beschikking reeds heeft geantwoord op het beklag van de verzoekende partij over het feit dat haar eerste gehoor is verloren gegaan. Verzoekende partij betwist geenszins dat haar *“asielaanvraag (...) op individuele wijze behandeld (werd) door rekening te houden met (haar) verklaringen afgelegd tijdens een gehoor waar (zij haar) vrees voor vervolging of ernstige schade kon toelichten, bijgestaan door een tolk.”*

Voorts blijkt verzoekende partij eraan voorbij te gaan dat in de beschikking wordt gesteld, en daargelaten de precieze discussie over de vertrekdatum uit Bangladesh, dat het relaas en de vervolgingsfeiten in ernstige mate worden ondermijnd door de niet-betwiste vaststelling dat verzoekende partij met haar paspoort en visum onder haar eigen identiteitsgegevens haar land van herkomst heeft verlaten. Verder heeft de Raad in zijn beschikking gesteld dat van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij weet of zij tot de dood is veroordeeld dan wel of er tegen haar enkel een aanklacht loopt. De verzoekende partij beweerde tijdens haar gehoor immers dat zij in december 2010 tot de doodstraf is veroordeeld en dat haar advocaat daar begin 2011 tegen in beroep is gegaan, terwijl uit de juridische stukken die zij voorlegde, bleek dat er in december 2010 enkel een aanklacht werd opgemaakt. De verzoekende partij heeft de vastgestelde tegenstrijdigheden dus niet weerlegd. Wat de voorgelegde juridische documenten betreft, heeft de Raad vastgesteld dat de authenticiteit ervan niet alleen in vraag wordt gesteld omdat in Bangladesh veel vervalste documenten voorkomen maar ook omdat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat op de laatste pagina van de juridische stukken drie zegels en parafen horen te staan van de typist, de comparatist en de chief assistant, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij weerlegt dit niet op de zitting.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS